

Færeyingasaga.

Búgvíð til prentunnar hefur
Finnur Jónsson professari.
Keypmannahavn 1927.

Føroyingasaga, hitt einasta søguliga kelduskift, ið er um Føroyingar í fornöld, er her av nýggjum givið út á grundmálinum av einum so navnfæmum manni sum Finni Jónssyni professara í Keypmannahavn.

Sum kunnugt, er Føroyingasaga ongastaðni at finna uppskrivað sum ein heild, men í ymsum íslandskum handskriftum, serliga í Flateyarárbókini, men eisini í øðrum bókum, t. d. í søgu Ólavs Tryggvasonar og í Heimskringlu eru so mong stykki, ið bera prógv av at vera tíkin úr einari og somu søgu, eins og fleiri staðir er sípað til: »so sum sigst í Føroyingasogu.« Í 1832 savnaði C. C. Rafn professari í Keypmannahavn, sum Føroyingar hava nógv fyrri at takka, øll tey stykki úr íslandskum søgum, ið hugsast kundi at vera úr hesi Føroyingasogu, ið burtur var komin, og eydnaðist tað so væl, at søgan má sigast at vera næstan fullkomin aftur, bert eini tvey, trý stykki saknast, men virkar søgan kortini sum ein heild, og heldur Finnur Jónsson, at hesi stykki, ið ikki eru til longur, hava verið litil og ikki haft nógv at týða.

Føroyingasaga, sum C. C. Rafn gav út, varð prentað sum hon ljóðar á fornmalinum og umsett til Føroyskt og Danskt. Hin forøyska umsetingin var eftir prestin J. H. Schrøter. Hjálpt honum við reinskriving hevði Jens Davidsen, hin kendi Havnamaðurin. Seinni varð søgan av nýggjum umsett til Føroyskt av V. U. Hammershaimb, og er umseting hansara prentað fyrri aðru ferð í 1919.

Í útgávuni eftir C. C. Rafn er tó bert prentaður ein textur, meðan søgan stykki av søguni, ið eru goymd í ymssum íslandskum søgum, ikki altið ljóða eins. Í hesi nýggju útgávu, ið má sigast at vera eitt dygdarverk — sum ikki annað er at vænta, tá ið ein slíkur maður sum Finnur Jónsson professari stendur fyrri tí — er prentaður ein aðaltextur, meðan allar broytingar, ið ymsastaðni eru at finna, eru hjásettir á nðari helvt á blaðsíðuni.

Í einum sera forvitnisligum

Om Ferietøjet gælder det, mere end for noget andet Tøj, at det er ligsere og konnere, jo mere enkelt det er. Detskal helst syes af Stoffer i livlige, klare Farver, som taaler Sol og Vand.

Den lille Pige bærer en blomstret Voilekjole med en Bertha-krave af hvidt Voile, og den næste unge Dame en kulørt

Shantungkjole med indsatte Striber af naturfarvet Shantung. Saa kommer der en ung Pige i meget moderne, sportsagtig Kjole; Nederdelen er af hvidt Uldjersey, og den ærmeløse Jumper af tverstribet Jersey.

Badenymfen har en enkelt sort Badedragt med Skørt og en Badecape af svært Frotté i gult og sort. Den næste unge

Dame har en ternet Kjole i Stiffacon, enten af Zephyr eller Shanteen, med en lille hvid Drengkrave og sorte Flojsbaand, og endelig er den lille Pige i en klædelig hvid Matrosdragt med blaa Satin-krave og Manchetter med paa-syede hvide Baand.

Alle disse Feriekjoler kan jo nemt syes efter af vore finger-

nemme Læserinder, og i Aar findes et stort Udvalg af Sommerstoffer, som ikke koster ret meget. Til en Kjole med korte Ærmer skal de kun bruge Højden to Gange, hvilket for de fleste Damske Vedkommende vil sige 2½ mtr.

G. R.

fororði greiðir Finnur Jónsson professari frá, hvat úrslit hann hevur haft av at meta saman allar hesar ymsu textir, og heldur hann seg kunna prógva, at fyrra helvt av søguni onkuntíð áðrenn 1300 er vorðin broytt og í stóð, um so at siga umyrkt av onkrum, ið hevur viljað hildið Sigmund Brestisson fram sum mæstastan av monnum. T. d. heldur F. J., at alt, ið er í søguni um herferðir Sigmunds, er afturatrykt, eins og hann vil prógva, at Sigmundur als ikki kann hava verið við í bardaganum í Hjórungvági. F. J. heldur, at Sigmundur man ikki hava verið hjá Hákonu jalli í 10 ár, so sum sigst í søguni (kap. 17—21, 23—25), og tekur úr kap. 26 dómi um, at hann giftist við Turið annan veturin, hann var hjá jalli, og um heystið fóru tey, Turið og hann, heim til Føroya, og sigur hann: »dette er i stærkeste Modsigelse til, hvad der i

de foregaaende Kapitler er fortalt, thi efter det skulde der være gaaet flere Aar imellem Brylluppet og Sigmunds Hjemrejse.« Eg hugsi ikki, at tað kann verða prógvað úr kap. 26 annað enn, at Sigmundur giftist við Turið eftir tað, at hann hevði verið heima aftur í Føroyum á fyrsta sinni, tí tað stendur jú, at tá hann kom heim til Føroya við Turið, kravdi hann pening sín av Tróndi: annan triðjungin. Hann má tí fyrst hava verið heima í Føroyum, og brúðleypio má hava verið seinni enn annan veturin, Sigmundur var hjá jalli. Eitt annað er, um ikki søgan ger ov nógv av og um ikki, sum F. J. sigur, menn, sum seinni hava skrivað søguna av, hava haft lyndi til at yrkja aftur fyrri at slimbja persónin Sigmund yvir fyrri Tróndi, tí so mikið er vist, at rætt er tað, at fyrri hann, ið gjølla lesur søguna, er tað

persónurin Tróndur, ið veksur og stendur sum tann, ið mest hevur at týða, andaliga sæð, meðan Sigmundur eins og fánar burtur. Her má ein geva F. J. rætt.

Vit Føroyingar eiga at vera Finni Jónssyni professara takksamir fyrri hetta dygdarverk, hann her hevur avrikað, og vil hesin textur ketta teimum um verkið, ið fara at fáast við nýggjar útgávur av Føroyingasogu á Føroyskum. Kortini er tað ikki meira torført enn so fyrri ein Føroying at lesa søguna á fornmalinum, at tað má mælast øllum til, ið hava hug til at lesa — væl at merkja gera eitt arbeiði, tá tey lesa — at fara undir Færeyingasogu — tey vilja ikki iðra seg um tað.

Richard Long.

Givið út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstjórn:

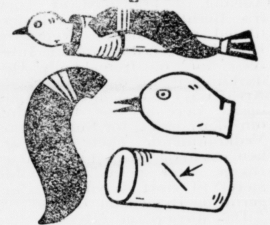
M. S. Viðstein (ábyrgdarmaður) og Anton Nielsen (bráfengis).
Prentað í prentsmiðju »Føroya Social-Demokratis, Tórshavn.

Vore Damer.

For vore smaa Venner.

Fuglen.

Af en Prop og Karton kan Du let lave denne morsomme Fugl, som Tegningen viser.

Vingerne sættes skraat paa Proppen og fløvedet og Halen i hver sin Ende af Proppen.

Richard Long.

Givið út av socialdemokratiskum feløgum.

Blaðstjórn:

M. S. Viðstein (ábyrgdarmaður) og Anton Nielsen (bráfengis).
Prentað í prentsmiðju »Føroya Social-Demokratis, Tórshavn.

Ved Miraklernes Kapel.

(Fortsat).

Der kom intet Svar, og Jack gentog sit Spørgsmaal paa Fransk. Denne Gang svarede en Stemme:

— En — en, som har elsket hende, Monsieur. Med hvad Ret er De her? — Med 'sammie Ret som De: som en, der ogsaa har elsket hende.

Jack syntes, han hørte Lyden af en Forbandelse, fremstødt mellem sammenbitte Tænder.

— Elsket Død og Plage! Hvad véd en koldblodig Engelskmand om Kærlighed? De kommer her som en Tyv om Natten!

— Tylv raabte Jack. Véd De, hvad Deres Ord betyder?

— Ja, ved Gud! Er det ærlig Mands Færd at liste sig ind i et Værelse? Er det en Gentlemans Handlemaade at krenke en anden i hans Sorg? Nej, det er en Skurkestreg, for det er en Fornærmelse mod de Levende og en Vanhelligelse af de Døde.

Manden var naabnbart ude af sig selv af Sorg, og Jack svarede derfor roligt:

— De taler om at 'vanhellige' de Døde. Det vilde i Sandhed være en Vanhelligelse, om jeg efterlignede Deres Tale. Slige Udtryk i en Døds Nærværelse tyder ikke paa nogen Kærlighed til den stakkels unge Pige.

Jacks rolige Optraeden undlod ikke at gøre sin Virkning paa hans Tilhørere. Der indtraadte en Pause, men endelig svarede den fremmede Mand med skælpende Stemme:

— Saa De tvivler paa min Kærlighed til hende? Nu vel! Jeg elskede hende saa højt som faa Mænd har elsket. Jeg har trodsat Døden en — to Gange i Dag for at se hendes kære, døde Ansigt. Jeg har trodsat — og trodsere endnu — det, som er værre end Døden: Skam og Vanære. Har Monsieur gjort saa meget?

— Nej, svarede Jack kort — rørt, men alligevel ærgerlig over Mandens Hæftighed.

— Monsieur har ikke gjort saa meget, men har alligevel den Dristighed

at sige, at han har lige saa stor Ret til at staa her som jeg?

— Dristighed! raabte Jack. Med hvad Ret jeg end staa her, betvivler jeg i alt Fald Deres Ret til at anvende den Slags Udtryk overfor mig. Men før vi diskuterer disse Sag videre, kan vi vel lige saa godt skaffe Lys?

Den anden gjorde en hastig Bevægelse:

— Hvis De rører Dem, er De dødsens.

Der skinnede en svag Lysstråle ind gennem Vinduet — ikke nok til at Jack kunde skelne den Mand, som stod foran ham, men tilstrækkelig til, at han kunde se det kolde Glimt af Staal. Det var en Sabel. Denne Mand var altsaa Soldat og Fjende. Nu forstod Jack hans Hentydning til den Fare, han udsatte sig for ved at komme hid, og han beundrede hans Mod. Han maatte i Sandhed have elsket Minnie Denton højt.

— De talte netop om Vanære, sagde Jack. Jeg véd ikke, om De forbinder det samme Begreb med dette Ord som jeg. Men en engelsk Soldat — for jeg er ogsaa Soldat — véd ikke at nævne større Vanære end den at

blive mistænkt for Fejghed. Og jeg vilde være fejg, om jeg ansede Deres Trusler. Jeg gaar for at hente et Lys.

— Tilgiv mig. De er en modig Mand. Det var galt af mig at true Dem. Jack kunde høre, at Sabelen blev stukket i Skeden igen. Jeg vil appellere til Deres Ære.

— Det er en Appel, som aldrig har været rettet forgæves.

— Mit Besøg her har været en Hemmelighed, og jeg ønsker ikke, at den skal røbes. Men saa meget kan jeg sige Dem, at jeg er Officer i den franske Hær, og at jeg indtager en ansvarsfuld og betroet Stilling. De forstaa, hvilken Risiko jeg har paa-taget mig.

Det gav et Sæt i Jack. Denne Mand havde i Sandhed risikeret meget for endnu en sidste Gang at se den Kvinde, han havde elsket.

— De siger, at Deres Besøg her er en Hemmelighed, og alligevel bebrejdede De mig, fordi jeg kom som en Tyv om Natten. Jeg vil ikke øve Gengæld, thi ogsaa jeg kan respektere en modig Mand. Jeg vil bare sige Dem, at Deres Hemmelighed ikke skal blive røbet.

Jack rakte Haanden ud, og den fremmede greb den. Saaledes stod de et Øjeblik Haand i Haand over den Døde.

Saa bøjede den fremmede sig, og Jack kunde høre ham hviske omme Ord i Øret, som ikke længere kunde høre, og trykkede Kys paa Læber, som ikke kunde besvare dem.

— Nu gaar jeg, Monsieur, sagde han til sidst. Jeg takker Dem for Deres Taalmodighed, og jeg skal sende Portnersken op med et Lys. De vil sætte Dem i Stand til at læse dette Brev. Gør mig den Tjeneste at tage imod det. Af det vil De se, hvem der har den største Ret til hendes Kærlighed. Det var det sidste Brev, hun skrev. De siger, De er Soldat? Nu vel, Monsieur, næste Gang, vi mødes, vil det blive paa et andet Sted. Og eftersom vi har lært at agte hinanden, haaber jeg at kunne vise Dem min Agtelse paa den bedste Maade, en Soldat kan gøre det: ved at krydse mit Sværd med Deres. Paa Gensyn, Monsieur!

— Paa Gensyn!

(Fortsættes).